Diumenge 20 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 15,21-28): En aquell temps, Jesús, sortint d'allà, es retirà a la regió de Tir i Sidó. I succeí que una dona cananea vinguda d'aquelles contrades cridava, dient: «Compadeix-te de mi, Senyor, fill de David! La meva filla està molt malmenada per un dimoni». Però ell no li respongué paraula.

I acostant-s'hi els seus deixebles, el supliquen dient: «Despatxa-la, perquè crida al darrere nostre». Però ell, responent, digué: «No he estat enviat sinó a les ovelles perdudes de la casa d'Israel». Però ella vingué i l'adorà, dient: «Senyor, ajuda'm!». I ell, responent, digué: «No està bé prendre el pa dels fills i tirar-lo als cadells». Però ella digué: «Sí, Senyor, perquè també els cadells mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos». Llavors Jesús, responent, li digué: «Oh dona, gran és la teva fe! Que et sigui fet com tu vols». I es va guarir la seva filla en aquella hora.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Senyor, perquè també els cadells mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos»

Mn. Joan SERRA i Fontanet
(Barcelona, Espanya)

Avui, contemplem l'escena de la cananea: una dona pagana, no israelita, que tenia la filla molt malalta, endimoniada, i va sentir parlar de Jesús. Surt al seu encontre i amb crits li diu: «Compadeix-te de mi, Senyor, fill de David! La meva filla està molt malmenada per un dimoni» (Mt 15,22). No li demana res, solament li exposa el mal que pateix la seva filla, confiant que Jesús ja actuarà.

Jesús "hi fa el sord". Per què? Potser perquè havia descobert la fe d'aquella dona i la volia fer créixer. Ella continua pregant, de tal manera que els deixebles demanen a Jesús que la despatxi. La fe d'aquesta dona es manifesta, sobretot, en la seva humil insistència, remarcada per les paraules dels deixebles: «Despatxa-la, perquè crida al darrere nostre» (Mt 15,23).

La dona segueix pregant; no es cansa. El silenci de Jesús s'explica perquè solament ha vingut per a la casa d'Israel. Amb tot, després de la resurrecció, dirà als seus deixebles: «Aneu a tot el món, prediqueu

l’evangeli a tota criatura» (Mc 16,15).

Aquest silenci de Déu, de vegades, ens turmenta. Quantes voltes no ens hem queixat d'aquest silenci? Però la cananea es prostra, es posa de genolls. És la postura d'adoració. Ell li respon que no està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als gossos. Ella li contesta: «Sí, Senyor, perquè també els cadells mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos» (Mt 15,26-27).

Aquesta dona és molt espavilada. No s'enfada, no li contesta malament, sinó que li dóna la raó. És veritat, Senyor! Sembla com si li digués: —Sóc com un gos, però el gos està sota la protecció del seu amo.

La cananea ens ofereix una gran lliçó: dóna la raó al Senyor, que sempre la té. —No vulguis tenir mai la raó quan et presentes davant del Senyor. No et queixis mai i, si et queixes, acaba dient: «Senyor, que es faci la vostra voluntat».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Aprenguem la humilitat o, millor, aferrem-la. Si encara no la posseïm, aprenguem-la. Si la posseïm, no la perdem» (Sant Agustí)

- «El Senyor no tanca els ulls davant les necessitats dels seus fills i, si de vegades sembla insensible a llurs peticions, és només per posar-los a prova i temperar la seva fe» (Benet XVI)

- «Igual que Jesús prega el Pare i dóna gràcies abans de rebre’n els dons, ens ensenya aquesta audàcia filial: ‘Tot el que demaneu en la pregària, creieu que ja ho heu rebut’ (Mc 11,24) (...). Jesús tant com s’entristeix per la ‘falta de fe’ dels qui té a la vora i la ‘poca fe’ dels deixebles, s’admira davant la ‘gran fe’ del centurió romà i de la cananea» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.610)